УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Докторске академске студије

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1.1. ДАТУМ И ОРГАН КОЈИ ЈЕ ИМЕНОВАО КОМИСИЈУ

Одлуком бр. 1858/1, донетом на седници одржаној дана 18.09.2025, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду образовало је Комисију за оцену докторске дисертације докторанда **Јоване Базић** под насловом **„Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика”**, урађену под менторским руковођењем др **Невене Цековић**.

1.2. САСТАВ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

1. ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: Саша Модерц
   Звање: редовни професор
   Ужа научна област: Италијанистика
   Датум избора у звање: 23.03.2022.
   Установа на којој је запослен: Универзитет у Београду – Филолошки факултет

2. ЧЛАН КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: Наташа Јанићијевић
   Звање: доцент
   Ужа научна област: Италијанистика
   Датум избора у звање: 06.09.2022.
   Установа на којој је запослен: Универзитет у Београду – Филолошки факултет

3. ЧЛАН КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: Тијана Кукућ
   Звање: ванредни професор
   Ужа научна област: Италијански језик и лингвистика
   Датум избора у звање: 21.02.2024.
   Установа на којој је запослен: Филолошко-уметнички факултет Универзитета у Крагујевцу

4. ЧЛАН КОМИСИЈЕ
   Име и презиме: Марија Копривица Лелићанин
   Звање: научни сарадник (звање стечено на предлог Етнографског института САНУ ван радног односа)
   Ужа научна област: Етнологија и антропологија
   Датум избора у звање: 23.06.2023.
   Установа на којој је запослен: SAE Institute, Milano

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) и презиме:	Јована (Драгиша) Базић
Датум и место рођења:	10.09.1995. Крагујевац
Наслов мастер рада:	*Пасивна, повратна и безлична заменица „si“ уз модалне глаголе*
Датум одбране мастер рада:	18.09.2019.
Установа где је одбрањен мастер рад:	Универзитет у Београду – Филолошки факултет
Научна област из које је стечено академско звање мастера:	Италијанистика

III СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији

Базић, Ј. (2021). Анализа особености и учесталости италијанских дискурсних маркера и њихови преводни еквиваленти. У М. Ковачевић & Ј. Петковић (ур.), *Савремена проучавања језика и књижевности, 2021. Зборник радова са XIII научног скупа младих филолога*, књ. 1 (стр. 365-376). Крагујевац: ФИЛУМ.

Базић, Ј. (2022). Дискурсни маркери у контексту ограђивања у политичком дискурсу. У З. Пауновић & Ж. Милановић (прир.), *Контексти 2021. Зборник радова са Шестог међународног интердисциплинарног скупа младих научника друштвено-хуманистичких наука* (стр. 381-395). Нови Сад: Филозофски факултет, Универзитета у Новом Саду.

Базић, Ј. (2023а). Речце *бар(ем)*, *зар (не)*, *ваљда* и прилог *донекле* у преводима књижевних дела са италијанског на српски језик. *Филолошки преглед*, *50* (1), 141-158.

Базић, Ј. (2023б). Митигатори у италијанском електронском корпусу *BADIP*. У М. Ковачевић & Ј. Петковић (ур.), *Савремена проучавања језика и књижевности 2022. Зборник радова са Зборник радова са XIV научног скупа младих филолога*, књ. 1 (стр. 67-78). Крагујевац: ФИЛУМ.

Базић, Ј. (2023в). Средства и стратегије интензификације у говорима Бенита Мусолинија. У М. Лојаница, Н. Бубања & М. Ковачевић (прир.), *Злобници, зликовци, чудовишта, психопате. Зборник радова са XVII међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност*, књ. IV (стр. 515-526). Крагујевац/Андрићград: ФИЛУМ/Андрићев институт.

Базић, Ј. (2024а). Семантичко-прагматичка анализа кондиционала у италијанском и потенцијала у српском језику. *Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду*, *49* (3), 112–128.

Базић, Ј. (2024б). Функције лексеме *па* и преводни еквивалент у италијанском језику. У М. Ковачевић & Ј. Петковић (ур.), *Савремена проучавања језика и књижевности* (стр. 149-157). Крагујевац: ФИЛУМ.

Петровић, А. & Базић, Ј. (2024). Учтивост и неучтивост у српском политичком дискурсу. У Т. Танасковић и др. (ур.), *Добри, нормални, поштени, пожртвовани у књижевности, језику и уметности. Зборник са XVIII међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност* (стр. 113-125). Крагујевац/Андрићград: ФИЛУМ/Андрићев институт.

Базић, Ј. & Петровић, А. (2025). Полисемичност лексеме *макар* и њени преводни еквиваленти у италијанском језику. *Узданица*, *22* (2), 23-38.

Петровић, А. & Базић, Ј. (2025). О проблему употребе конјунктива код србофоних студената италијанског језика: анализа грешака из угла прагматике. *Иновације у настави*, *38* (3), 143-154.

Базић, Ј. (*у штампи*). Italian Interjections *bah*, *beh* & *boh* and their translational equivalents in Serbian. *Теме*.

IV НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика

V ПРЕДМЕТ И ЦИЉ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Предмет докторске дисертације *Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика* кандидаткиње Јоване Базић усмерен је на испитивање формалних и функционалних карактеристика стратегије ограђивања као семантичко-прагматичког феномена у јавном дискурсу италијанског и српског језика. Истраживање се заснива на самостално прикупљеном корпусу који обухвата два поткорпуса, говорног и писаног дискурса, чиме се обезбеђује репрезентативност и разноврсност језичког материјала. Комбиновањем три аналитичке перспективе (квалитативне, квантитативне и контрастивне анализе), дисертација нуди свеобухватан увид у природу предметног језичког феномена, при чему се резултати анализе заснивају на пажљиво одабраном узорку и методолошки доследној обради података.

Главни циљ дисертације огледа се у пружању општег увида у мултифункционални карактер дате стратегије, уз посебан осврт на фреквентност појављивања и функционално укрштање са бројним семантичко-прагматичким категоријама у оба језика. Кандидаткиња издваја неколико циљева на макронивоу: (1) утврђивање експонената и стратегија ограђивања у језицима; (2) успостављање таксономије средстава ограђивања на основу функционалних и формалних критеријума; (3) испитивање фреквентности оператора ограђивања и њихова упоредна анализа; (4) дефинисање и анализа сличности и разлика у употреби стратегије ограђивања у италијанском и српском језику.

Поред предочених, у раду се такође указује на неколико подциљева који на микронивоу подражавају природу и полифункционалност датог језичког феномена, а односе се примарно на: дефинисање преклапајућих семантичко-прагматичких вредности сродних појмова; мотивисаност употребе средстава ограђивања у језику у зависности од контекстуалне ситуације и говорникове намере; фрагментацију издвојених група на даље подгрупе, и испитивање учесталије прагматичке категорије дискурсних маркера који обухватају значајан део корпусне грађе. Циљеви су формулисани тако да омогуће проверу хипотеза и изградњу функционалног модела примењивог у ширем лингвистичком и комуникативном контексту.

VI ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ ИСТРАЖИВАЊА ДИСЕРТАЦИЈЕ

Детаљном анализом постојећих дефиниција и класификација средстава ограђивања, превасходно у англистичкој литератури, кандидаткиња је уочила јаз у италијанистичким и србистичким студијама по питању одређења појма ограђивања и класификације средстава којима се дата стратегија реализује. С тим у вези, ослањајући се на доступну литературу о сродним категоријама и постављеним циљевима истраживања, у раду издваја неколико основних хипотеза: прва се односи на утврђивање манифестовања ограђивања на нивоу илокуције и пропозиционог садржаја; друга је базирана на претпоставци да је употреба оператора ограђивања фреквентна у анализираним језицима; трећа хипотеза се фокусира на постојање сличности и разлика у употреби стратегије ограђивања у италијанском и српском језику; четврта се односи на претпоставку да је у анализираној корпусној грађи изразито фреквентна употреба средстава ограђивања, те и да се региструје високоучестала појава дискурсних маркера у својству једне од бројних функционално и формално сродних семантичко-прагматичких категорија.

VII КРАТАК ОПИС САДРЖАЈА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација *Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика* кандидаткиње Јоване Базић систематично је подељена на неколико већих целина, са укупно 255 страница текста. Поглавља су организована тако да читаоцу омогуће јасан, детаљан и постепен увид у теоријске недостатке претходних истраживања, у методологију рада, критеријуме и начин прикупљања језичког материјала подвргнутог обимној анализи која представља срж дисертације, те најзад у сумирање добијених резултата и коментаре о њиховој могућој примени у потоњим студијама.

Структура рада обликована је на следећи начин: 1. *Увод* (1-3); 2. *Терминологија и дефиниције* (4-15); 3. *Приступи ограђивању и оградама* (16-52); 4. *Методолошки оквир* (53-66); 5. *Анализа корпуса* (67-213); 6. *Дискусија* (214-217); 7. *Закључак* (218-220); *Литература* (221-254); *Биографија аутора* (255). У раду је приказано 13 табела и 1 дијаграм ради једноставне прегледности и увида у фреквентност анализираних јединица и њихових подгрупа. Поред регистра од 246 библиографских јединица у одељку *Ситографије* (235-254) наведени су сви линкови релевантни за корпусни материјал, чиме је самостално прикупљени корпус учињен доступним другим истраживачима, што представља значајан допринос отвореној научној пракси.

У уводном делу рада даје се преглед предмета истраживања и осветљава се историјски развој појма кроз филозофију, логику и лингвистику, те се ограђивање позиционира као надређени појам сродним језичким феноменима, као што су неодређеност, модалност, учтивост, интензификација и дискурсни маркери. Ауторка истиче недостатак контрастивних студија о ограђивању и наглашава значај испитивања овог феномена у литератури. Након уводних напомена о семантичко-прагматичкој стратегији ограђивања, пружа се структурни опис дисертације и отвара се пут теоријском делу рада.

У другом поглављу дисертације, кандидаткиња систематски анализира терминолошке варијације у дефинисању стратегије ограђивања, при чему се посебан акценат ставља на англистичку, док се у италијанистичкој и србистичкој литератури овај појам често налази у сенци сродних језичких категорија. Узимајући у обзир различита терминолошка решења у енглеском, италијанском и српском језику, кандидаткиња се опредељује за употребу термина *ограде* као експонената ограђивања, у складу са њиховим функционалним и формалним карактеристикама. Посебно се проблематизује терминолошки јаз, будући да термини *hedging* и *hedges* у енглеском, као и *ограђивање* и *ограде* у српском, немају директан еквивалент у италијанском језику, у коме се претежно користе термини *mitigazione* и *mitigatori,* које кандидаткиња препознаје као хипониме шире стратегије ограђивања. У оквиру овог поглавља, разматра се и појам *јавног дискурса* који се у литератури често поистовећује са термином *политичког дискурса*. Кандидаткиња указује на терминолошку хијерархију, истичући да је јавни дискурс надређени појам, те у оквиру истраживања обухвата и друге подтипове јавног дискурса који су укључени у корпусну грађу. Полазећи од више релевантних дефиниција, кандидаткиња формулише дефиницију јавног дискурса истичући да је реч о динамичном језичком феномену који одражава природу живог језика и његову употребу у свакодневној комуникацији у јавном простору.

Треће поглавље посвећено је систематском представљању различитих теоријских приступа анализи стратегије ограђивања. У оквиру овог дела, разматрају се ране студије из области логике, филозофије, семантике и прагматике, као и савремени интердисциплинарни увиди који доприносе теоријском утемељењу истраживања. Поглавље обједињује три потпоглавља, од којих прво обухвата преглед разнородних извора – од класичних теорија и дефиниција до контрастивно-корпусних студија – са фокусом на семантичке, прагматичке и дискурзивне аспекте ограђивања. У тексту се расветљавају терминолошке и методолошке недоумице, уз настојање да се успостави јасна основа за емпиријску анализу. Посебна пажња посвећена је илустровању формално и функционално сродних појмова, као што су неодређеност, митигација, модалност, учтивост, интензификација и дискурсни маркери и указивању на недовољан број студија о датим категоријама, посебно у контрастивним истраживањима. У последњем одељку овог поглавља формулисана је референтна дефиниција ограђивања као

семантичко-прагматичке стратегије којом се модификује илокуциона снага или пропозициони садржај исказа. На основу дате формулације, предложена је и таксономија ограда заснована на функционалним (илокуционе и пропозицоне ограде) и формалним критеријумима (морфолошка, синтаксичка и лексичка средства). Установљена класификација представља иновативан модел који интегрише постојеће теоријске приступе и прилагођава их специфичним циљевима контрастивне анализе италијанског и српског језика.

У четвртом поглављу дисертације илустрован је методолошки оквир истраживања у којем се детаљно илуструју поступци прикупљања, селекције и обраде корпуса, као и примењене методе анализе. Полазећи од савремених теоријских и аналитичких приступа у корпусној лингвистици и самостално прикупљеног и пажљиво структурисаног корпуса јавног дискурса обухваћен је писани и говорни језички материјал у италијанском и српском језику. Корпус је формиран сходно релевантним критеријумима детаљно обрађеним у раду, а који се превасходно односе на репрезентативност, аутентичност, реномираност, тематску уједначеност, актуелност и величину, чиме се обезбеђује адекватна основа за испитивање стратегије ограђивања у различитим подтиповима јавног дискурса. Укупан обим грађе од 342.632 речи омогућава спровођење темељне семантичко-прагматичке анализе, како на макронивоу, тако и на нивоу појединачних примера у различитим контекстуалним ситуацијама. Писани поткорпус броји укупно 232.625 речи, док говорни обједињује 12 сати видео-записа, транскрибованих у 110.007 речи. Дакле, корпус на италијанском језику садржи 171.637 речи, у српском језику 170.995, док је разлика за потребе квантитативне анализе превазиђена увођењем модела нормализоване фреквенције на хиљаду речи. Овако конципиран корпус, дијадне и хетерогене природе, омогућава валидно испитивање језичких механизама у различитим контекстуалним ситуацијама. Методолошки приступ укључује укрштање хоризонталне и вертикалне аналитичке перспективе, односно спој квалитативне и квантитативне анализе, чиме се обезбеђује вишеслојно тумачење феномена ограђивања. Истраживање је истовремено позиционирано у оквиру контрастивно-корпусне прагматике, као интердисциплинарне области која уједињује лингвистику, прагматику и контрастивну лингвистику, са циљем да се расветле функционалне и формалне сличности и разлике у употреби стратегије ограђивања и ограда у анализираним језицима. Хетерогена и дијадна природа корпуса, као и методолошка доследност у поступку екстракције и класификације добијених података, представљају валидну основу за интерпретацију језичких појава у домену јавног дискурса и за остварење постављених истраживачких циљева и хипотеза.

Пето поглавље представља централни аналитички део рада у ком се анализира укупан број од 14.989 примера ограда у италијанском и српском језику. Структурисано је кроз три главне целине: прва обрађује језичке механизме у италијанском језику, друга примењује исти аналитички оквир за српски језик, док трећа доноси контрастивни увид у добијене налазе. Услед комплексне структуре и полифункционалности ограда, анализа је рашчлањена на три међусобно повезана нивоа: морфолошки, синтаксички и лексички. Кандидаткиња потом истиче да је сва три издвојена плана неопходно посебно обрадити фрагментирањем на мање подгрупе управо због високофреквентне употребе ограда и чињенице да се функција ограђивања издвојених језичких јединица не сме посматрати изоловано, већ искључиво у датом контексту, сходно говорниковој намери у комуникативној ситуацији. На морфолошком нивоу се у оба језика анализирају граматичке категорије које образују ограде, као што су глаголи, именице, заменице, прилози, бројеви, предлози, везници, неодређени члан у италијанском и партикуле у српском језику, које се користе као средства модификације илокуционе снаге или пропозиционог садржаја, али понекад припадају различитим граматичким системима и немају директне еквивалентне категорије. Синтаксички ниво обухвата конструкције које омогућавају модификацију исказа на плану илокуције и пропозиције, укључујући на пример, погодбене реченице, безличне форме, реторичка питања, упитне привеске или ограђене парентетичке перформативе, којима се остварују и друге функционалне вредности ограда, попут, деперсонализације или прикривања агенса. За анализу пропозиционих ограда ауторка примењује интегрисани морфосинтаксички приступ, који обједињује граматичке и структурне елементе у функцији модификације пропозиционог садржаја. Лексички ниво доноси нову систематизовану класификацију дискурсних маркера ограђивања (ДМсО) анализираних кроз три функционална

домена: интеракциони, когнитивни и метатекстуални. У оквиру сваког прагматичког поља, идентификоване су бројне подгрупе маркера које се, између осталог, односе на функцију вероватноће, неодређености, непрецизности, рестрикције, егземплификације, допуне или корекције, чиме се расветљава њихова улога у обликовању пропозиционог садржаја и илокуционе снаге, али и регулисању односа међу учесницима интеракције. Због полисемичне и полифункционалне природе, анализа ДМсО, изискивала је разврставање према микрофункцијама, уз прецизно разграничење прагматичких ефеката у различитим контекстима. Утврђене подгрупе поткрепљене су примерима из корпуса, али и илустрованим исказима у дисертацији за сваку издвојену категорију и поткатегорију, чиме је обезбеђена јасна и аргументована презентација добијених налаза. Поред тога, табеларни прикази и статистички подаци доприносе прегледности и омогућавају читаоцу лакоћу и систематичност у праћењу резултата, као и разумевање функционалних и формалних односа међу анализираним језицима. Овако конципирана структура рада представља основу за завршни део контрастивне анализе у којој се пореде формалне и функционалне карактеристике стратегије ограђивања у италијанском и српском језику, уз посебан осврт на кључне сличности, разлике и остварене прагматичке ефекте употребом средстава ограђивања.

Шесто поглавље обухвата дискусију у којој се сажимају кључне појаве и обрасци идентификовани током анализе, уз посебан осврт на прагматичке механизме који стоје иза употребе стратегије ограђивања у испитаним језицима. Кандидаткиња је показала да се ограђивање не сме сагледати као једноставна граматичка или лексичка операција, већ да представља сложен семантичко-прагматички феномен који се остварује интеракцијом више језичких нивоа и комуникативних намера говорног лица. Упоредно разматрање илокуционих и пропозиционих ограда, као и дискурсних маркера ограђивања, омогућило је да се уоче функционална (не)подударања и релевантност контекстуалних нијанси у употреби језичких средстава.

Седмо и последње поглавље дисертације пружа ретроспективни увид и синтезу целокупног истраживања. Резиме у оквиру закључка указује на теоријски оквир, методолошки приступ и аналитичке резултате који су обликовали целокупни рад. Систематска обрада стратегија ограђивања у италијанском и српском језику указала је на сложеност овог језичког феномена, његову полифункционалност и контекстуалну условљеност. У другом одељку закључног дела дисертације, указује се на могућа ограничења рада која се сагледавају као потенцијал за будућа истраживања. Управо се у томе назире пут потоњим студијама усмереним ка анализи прозодијских и невербалних средстава или жанровској класификацији. Тиме, закључно поглавље не само да заокругљује истраживачки оквир, већ и отвара нове правце за научно промишљање и примену добијених увида у различитим лингвистичким, те посебно, прагматичким доменима.

VIII ОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ И НАУЧНИ ДОПРИНОС ДИСЕРТАЦИЈЕ

Остварени резултати дисертације показују поступно и методолошки доследно истраживање стратегије ограђивања, започето анализом поткорпуса на италијанском језику, настављено обрадом српског поткорпуса, а затим интегрисано у контрастивни оквир. Добијени налази показују да је нормализована фреквенција ограда у италијанском језику 50,32%, од чега 27,93% чине илокуционе, а 22,39% пропозиционе ограде. У српском језику, укупна нормализована фреквенција ограда износи 40,48%, при чему је 22,39% илокуционих, а 18,39% пропозиционих ограда. Ови подаци сведоче о високофреквентној употреби стратегије ограђивања у италијанском и српском јавном дискурсу, али и о доминантној улози илокуционих ограда. Класификација и интерпретација сложених механизама стратегије ограђивања представљена у овој дисертацији попунила је постојећи теоријски и методолошки јаз у контрастивно-корпусној прагматици италијанског и српског језика. Резултати показују да се стратегија ограђивања у оба језика реализују кроз широк спектар морфолошких, синтаксичких и лексичких средстава, која су у раду детаљно класификована према прагматичким параметрима. Посебан допринос огледа се у увођењу високоучестале категорије дискурсних маркера

ограђивања (ДМсО) чија нормализована фреквенција у поткорпусу италијанског језика износи 28,55%, док је у српском језику тај број 21,13%, што потврђује њихову релевантност и полифункционалну природу ограда.

Контрастивна анализа открила је висок степен функционалне сличности, посебно у виду сродних прагматичких категорија, деперсонализације, ублажавања или рестрикције, док се разлике налазе превасходно у употреби различитих експонената и морфосинтаксичких средстава условљених природом језика. Посебан научни допринос огледа се у развоју оригиналног аналитичког модела за проучавање дискурсних маркера ограђивања који уводи нове критеријуме засноване на прагматичкој функцији, учесталости и контекстуалној флексибилности. Уместо ослањања на устаљене таксономијске оквире, кандидаткиња је формулисала иновативан приступ који омогућава прецизно разликовање прагматичких нијанси и динамичну интерпретацију језичких стратегија у свакодневној комуникацији. Такав модел не само да проширује теоријску основу контрастивне прагматике, већ отвара могућности за његову примену у корпусној лингвистици, настави језика и преводилачким студијама. Анализа је такође показала да се стратегија ограђивања често укршта са сродним категоријама као што су учтивост, митигација, интензификација, модалност и неодређеност, чиме се потврђује и полипрагматичка природа. На тај начин, рад показује испуњеност постављених циљева и хипотеза и потврђује да је стратегија ограђивања семантичко-прагматички модел високофреквентан у јавном дискурсу италијанског и српског језика.

Научни допринос ове дисертације може се разврстати у неколико кључних аспеката: установљена је функционално заснована класификација средстава ограђивања примењљива на различите језике и типове дискурса; уведена је и детаљно разрађена категорија ДМсО у својству учестале функционално и формално преклапајуће категорије; корпус формиран за потребе овог истраживања представља један од кључних доприноса јер се састоји од пажљиво одабраних примера јавног дискурса, писаног и говорног поткорпуса у оба језика; вредност корпуса не огледа се само у обиму и репрезентативности, већ и у начину на који је интегрисан у аналитички модел, чиме се обезбеђује валидност и транспарентност резултата; расветљене су прагматичке функције ограђивања у јавном дискурсу уз посебан осврт на њихову улогу у очувању међуљудских односа, управљању интеракцијом и чувању образа свих учесника интеракције; постављени су темељи за даља контрастивна истраживања. Дисертација, не само да доприноси проширењу теоријског оквира, већ и отвара нове правце у истраживању језичке динамике у јавном простору, осликава свакодневни „живи“ језик, указујући на значај ограђивања као кључног механизма у обликовању дискурса, управљању односима и адекватном изражавању ставова. Овим радом утемељен је језички феномен ограђивања у контрастивним студијама италијанског и српског језика, те будуће студије могу да се ослоне на предложени модел, методологију и корпус, чиме се обезбеђује трајна вредност и примена резултата у ширем научном контексту.

Кандидаткиња показује висок степен истраживачке зрелости у начину на који систематизује постојеће приступе, критички преиспитује терминолошке и методолошке недоумице, и успоставља јасну основу за даљу анализу. Посебно се истиче способност да се разнородни извори – од класичних теорија до савремених контрастивно-корпусних студија – интегришу у кохерентан преглед који обухвата семантичке, прагматичке и дискурзивне аспекте ограђивања. Прецизност, обимност и аналитичка дубина омогућавају читалачкој публици да стекне јасан увид у сложеност феномена и у разлоге одабира методолошког оквира који је примењен у емпиријском делу рада. Низ резултата добијених у аналитичком делу сведочи о поступном и детаљном приступу анализи комплексне и мултифункционалне категорије ограђивања у првој контрастивној студији у италијанском и српском језику о датом проблему. Оригиналност рада огледа се не само у избору теме и приступу, већ и у развоју функционалне класификације ограда, као и у примени интегрисаног морфосинтаксичко-лексичког модела који омогућава прецизно тумачење реализованих прагматичких ефеката.

IX ПРОВЕРА ОРИГИНАЛНОСТИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

На основу *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду* и налаза у извештају из програма *iThenticate*, којим је извршена провера оригиналности докторске дисертације „Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика“ аутора Јоване Базић, констатовано је да утврђено подударање текста износи 8%.

Овај степен подударности последица је претежно цитата, личних имена, библиографских података о коришћеној литератури, тзв. општих места и података, као и претходно публикованих резултата докторандових истраживања, који су проистекли из његове дисертације, што је у складу са Чланом 9. Правилника.

На основу изнетог, а у складу са ставом 2 Члана 8. *Правилника о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду*, извештај указује на оригиналност докторске дисертације, те се прописани поступак припреме за њену одбрану може наставити.

X ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ

Комисија за оцену докторске дисертације констатује да је дисертација „Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика“ кандидата Јоване Базић оригинално и самостално научно дело и да су се стекли услови за њену јавну одбрану.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати с позитивном оценом Извештај о оцени докторске дисертације под насловом „Ограђивање у јавном дискурсу: контрастивна анализа италијанског и српског језика“, коју је урадио кандидат Јована Базић под менторством др Невене Цековић и да је, у складу са прописима, упути Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду на разматрање.

Београд, 9. октобра 2025.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

1. _____

др Саша Модерц, редовни професор

Универзитет у Београду – Филолошки факултет, председник Комисије

2. _____

др Наташа Јанићијевић, доцент

Универзитет у Београду – Филолошки факултет, члан комисије

3. _____

др Тијана Кукић, ванредни професор

Филолошко-уметнички факултет, Универзитет у Крагујевцу, члан комисије

4. _____

др Марија Копривица Лелићанин, научни сарадник

(звање стечено на предлог Етнографског института САНУ ван радног односа), члан комисије